

ПРОТОКОЛ

№ 30993

гр. София, 15.12.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 172 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**

при участието на секретаря **МОНИКА В. АСЕНОВА**
Сложи за разглеждане докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. ИВАНОВА**
Гражданско дело № 20231110151385 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 11:08 часа се явиха:

ИЩЕЦЪТ Р. К. Д. – редовно призован за днешното съдебно заседание, представлява се от адв. А., с пълномощно по делото.

ОТВЕТНИКЪТ „Д. К. У.“ АД – редовно призован за днешното съдебно заседание, представлява се от адв. Н., преупълномощен от адв. С., с пълномощно по делото.

АДВ. А.: Да се даде ход на делото.

АДВ. Н.: Да се даде ход на делото.

СЪДЪТ като счете, че не са налице процесуални пречки за разглеждане на делото в днешното съдебно заседание,

ОПРЕДЕЛИ:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА искова молба, депозирана по делото на 18.09.2023 г. от ищеца – Р. К. Д..

ДОКЛАДВА отговор на исковата молба, депозиран по делото на 10.11.2023 г. от ответника – „Д. К. У.“ АД.

АДВ. А.: Поддържам частично искова молба, доколкото се указва несъмнен факт, онова по което е възразено в отговора, а именно, обстоятелство, което беше неизвестно за нас, въпреки, че зададохме ясни въпроси на упълномощителя ни, че същият е подал и молба за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие. В изложения смисъл, заявявам, че поддържам иска в частта за отмяна на атакуваната заповед, като в частта за осъждане на ответното дружество, да заплати обезщетение за оставането му без работа, не претендираме пълната сума за период от шест месеца, а единствено сумата от датата на прекратяване на неговото трудово правоотношение – 21.07.2023 г. до 29.07.2023 г., доколкото това е датата, посочена в представеното от ответната страна заявление, от упълномощителя ни, за прекратяване на трудово правоотношение по взаимно съгласие. Претендираме сумата в размер на 350,00 лева. В останалата част правим отказ.

СЪДЪТ ЗАДАДЕ ВЪПРОС НА СТРАНИТЕ: Да се отдели ли за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е получена от работника на 27.07.2023 г., в представения на лист 30 от делото, документ?

СТРАНИТЕ /ПООТДЕЛНО/: Да се отдели за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че процесната уволнителна Заповед с № 346/21.07.2023 г. е получена от служителя на 27.07.2023 г.

С оглед изявленията на страните,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТДЕЛЯ ЗА БЕЗСПОРНО и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че процесната уволнителна Заповед с № 346/21.07.2023 г. е получена от служителя на 27.07.2023 г.

СЪДЪТ ЗАДАДЕ ВЪПРОС НА СТРАНИТЕ: Възразявате ли да се отдели за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че последният пълен отработен месец на ищеца е месец юни 2023 година, доколкото уволнителното основание е от месец юли 2023 година?

СТРАНИТЕ /ПООТДЕЛНО/: Не възразяваме, да се отдели за безспорно това обстоятелство.

С оглед изявленията на страните,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТДЕЛЯ ЗА БЕЗСПОРНО и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че последният пълен отработен месец на служителя е месец юни 2023 година.

СЪДЪТ

КОНСТАТИРА, че е налице разминаване между петитума и обстоятелствената част на исковата молба, където е посочено, че се обективира искане за постановяване на решение, с което на основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ, тоест релевирано е искане и за постановяване на решение, с което работника да бъде възстановен на работа, а същевременно в петитума не е обективирано такова искане. С оглед констатираното несъответствие, съдът дава указание на процесуалния представител на ищеца, да отстрани същото като направи уточнение на обстоятелствената част, а именно: „Релевирате ли искане по чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ?“.

АДВ. А.: Очевидно се касае за техническа грешка, при изписването на т. 2, не сме предявили и не поддържаме иска по т. 2.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА така направеното уточнение от страна на процесуалния представител на ищеца.

СЪДЪТ ЗАДАДЕ ВЪПРОС НА СТРАНИТЕ: Възразявате ли да се отдели за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът е релевирал изявление за прекратяване на трудовото му правоотношение по взаимно съгласие, което е получено от представител на правопреемника на работодателя на 29.07.2023 г. и същото е прието с насрещно волеизявление от същия, на посочената дата?

СТРАНИТЕ /ПООТДЕЛНО/: Не възразяваме, да се отдели за безспорно това обстоятелство.

С оглед изявленията на страните,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТДЕЛЯ ЗА БЕЗСПОРНО и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът е релевирал искане за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл. 325, т. 1 от КТ, а именно – по взаимно съгласие, което изявление е получено от правопреемник на работодателя, с който е сключен трудовия договор, на 29.07.2023 г. и същият е изявил съгласие в тази насока.

СЪДЪТ ЗАДАДЕ ВЪПРОС НА СТРАНИТЕ: Възразявате ли да се отдели за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че „Дружеството за касови услуги“ АД е правопреемник на „ДКО-И.“ ЕАД.

СТРАНИТЕ /ПООТДЕЛНО/: Не възразяваме, да се отдели за безспорно това обстоятелство.

С оглед изявленията на страните,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ОТДЕЛЯ ЗА БЕЗСПОРНО и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че „Дружеството за касови услуги“ АД е правопреемник на „ДКО-И.“ ЕАД.

С оглед изявлението на процесуалния представител на ищеца,

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ДОПУСКА изменение на иска по чл. 344, т. 3 от КТ, на основание чл. 214 от ГПК, като същият се счита предявен за сумата в размер на 350,00 лева за периода от 21.07.2023 г. – 29.07.2023г.

ПРЕКРАТЯВА производството в частта, обективизираща претенция за сумата над 350,00 лева до сумата от 6030,00 лева, както и за периода от 29.07.2023 до изтичане на шест месеца.

СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА проекта на доклада по делото, съдържащ се в Определението от 15.11.2023 г. за окончателен, ведно с днес направените изменения.

АДВ. А.: Нямам други доказателствени искания.

АДВ. Н.: Нямам други доказателствени искания.

С оглед липсата на доказателствени искания, съдът намира делото за изяснено от фактическа страна, поради което

ОПРЕДЕЛИ:

**ОБЯВЯВА СЪДЕБНОТО ДИРЕНЕ ЗА ПРИКЛЮЧЕНО И
ДАВА ХОД ЗА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ.**

АДВ. А.: След отделяне на спорното от безспорното и при направеното

от мен уточнение на иска по чл. 344, т. 3, считам, че както иска за отмяна на атакуваната заповед, така и иска за заплащане на суми за периода, който съм уточнил и в размера, който съм уточнил в днешното съдебно заседание и с оглед депозирания отговор се явяват основателни, поради което Ви моля да ги уважите в тази част, след направеното уточнение, присъждайки разноски в минимален размер съобразно наредбата, а именно: 780 лева, които както сме заявили не са заплатени, а са при условията на чл. 33, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата. Правя възражение за прекомерност на претендирания от ответника адвокатски хонорар.

АДВ. Н.: Поддържам изцяло изложеното в отговора на исковата молба и считам, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 2 е недопустим и неоснователен, поради липсата на изрично формиран петитум. Моля да приемете списъка с направените разноски и да отхвърлите така предявения иск.

СЪДЪТ ОБЯВИ, ЧЕ ЩЕ СЕ ПРОИЗНЕСЕ С РЕШЕНИЕ.

СЪДЪТ ОБЯВИ СВОЕТО РЕШЕНИЕ

РЕШЕНИЕ

гр. София, 15.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, II ГО, 172 с-в, в публичното заседание на 15.12.2023 г. в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДЕСИСЛАВА ИВАНОВА

при секретаря Моника Асенова, като разгледа докладваното гр. дело № 51385 по описа за 2023 г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са искове с правно основание чл. 344, т. 1 и т. 3 от КТ.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало трудово правоотношение, прекратено неправомерно от ответното дружество на основание чл. 330, т. 6 от КТ, доколкото процесната уволнителна заповед не е мотивирана, в нея не се сочат обстоятелства, от които се извеждат фактическия състав покриващ посоченото в заповедта уволнително основание. Прави се и искане за осъждане на ответника за заплащане на обезщетение за оставане без работа, поради незаконното уволнение за периода от 21.07.2023 г. – 29.07.2023 г. в размер на 350,00 лева, след изменението на иска, направено в днешното съдебно заседание. Претендира и направените по делото съдебно-деловодни разноски.

В законоустановения срок е постъпил отговор на исковата молба, с който ответното дружество прави признание на иска, предявен на основание чл. 344, т. 1 от КТ, обективирайки изявление, че процесната уволнителна заповед не е мотивирана и не отговаря на изискванията на КТ за форма и съдържание. Оспорва иска по чл. 344, т. 3 от КТ, доколкото е настъпило друго уволнително основание, реализирано на основание чл. 325, т. 1 от КТ, от което следва липса на правен интерес на служителя да претендира обезщетение за оставане без работа, поради незаконното уволнение, предвид преобразуващия ефект на неговото изявление за прекратяване на трудовото му правоотношение. Прави искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски.

Съдът, като взе предвид твърденията и възраженията на страните, и представените по делото доказателства, на основание чл. 253, ал. 2 от ГПК, намери за установено следното, а именно:

Между страните не съществува спор, а и от представените по делото доказателства се установява, че между ищеца и праводателя на ответника е възникнало трудово правоотношение, въз основа на трудов договор от 08.12.2022 г., изменен с допълнително споразумение от 29.05.2023 г.

Със Заповед от 21.07.2023 г., праводателят на ответника е направил изявление, че прекратява трудовото правоотношение на ищеца на основание чл. 330, т. 6 от КТ, сочейки като фактически състав на същото, злоупотреба с доверието на работодателя и тежко на нарушаване на трудовата дисциплина. Доколкото не са посочени конкретни факти, покриващи фактически състав на процесното уволнително основание, заповедта не препраща и към документ,

сочещ признаците и белезите на такива факти, който документ да е доведен до знанието на служителя в момент, предхождащ връчване на заповедта, съдът намира, че е в обективната действителност не е реализирано процесното уволнително основание, представляващо дисциплинарно уволнение, още повече, че ответникът прави признание за неговата незаконосъобразност в отговора на исковата молба. Ето защо, съдът намира, че този иск следва да бъде уважен като основателен, като бъде признато за незаконно уволнението, извършено с процесната заповед.

По иска с правно основание чл. 344, т. 3 от КТ, съдът намери следното, а именно:

По делото бе обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че ищецът, е направил изявление за прекратяване на трудовото му правоотношение, на основание взаимно съгласие – чл. 325, т. 1 от КТ, което е сведено до знанието на правоприемника на работодателя на 29.07.2023 г., на която дата представител на същия е изявил съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение на това основание (лист 33 от делото). Ето защо съдът намира, че трудовото правоотношение между страните е прекратено, считано от 29.07.2023 г.

За периода от настъпване на незаконното уволнение до периода на прекратяване на трудовото правоотношение, работодателят дължи на служителя обезщетение за оставане без работа. В случая се установява, че в Заповедта издадена на 21.07.2023 г. е обективизирано изявление на работодателя, че трудовият договор се счита за прекратен от 21.07.2023 г. По делото в днешното съдебно заседание, бе обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че тази заповед е получена от ищеца на 27.07.2023 г., обстоятелство, което се извежда от изявлението на лист 30 от делото, като в частта обективизираща изявлението на служителя, този документ има и формално-доказателствена сила, обвързваща съда да приеме, че изявлението и подписът са положени от техния автор. Действително в уволнителната заповед е отбелязано, че същата поражда своя потестативен ефект от 21.07.2023 г. Следва да се отбележи обаче, че КТ, който е нормативен акт съдържащ императивен минимум на разпоредби, над който страните могат да отговорят единствено по благоприятни последици от своите действия, но не и да го нарушават, въвежда изрично императивно

правило за момента на прекратяване на трудовото правоотношение без предизвестие от работодателя, като съгласно императивната разпоредба на чл. 335, т. 3 от КТ, като предвижда, че това е момента на получаване на уволнителна заповед от работодателя. Предвид императивния характер на това правило, нито една от страните не може да уговаря последици отклоняващи се от него, включително и да предвижда по-ранен срок за настъпване на потестативния ефект на съответното уволнително основание, в случая работодателя да предвиди, че прекратяването е настъпило на 21.07.2023 г., в отклонение на цитираното императивно правило, следвайки което следва да се приеме, че уволнителната заповед би породила своя потестативен ефект, ако се бе счело за ревизирано на посоченото в нея уволнително основание на 27.07.2023 г., когато същата е стигнала до знанието на служителя, както бе установено по делото. Ето защо, съдът намира, че най-ранния момент, от който ищецът може да претендира обезщетение за оставане без работа, поради незаконното уволнение е 27.07.2023 г., като за периода от 27.07.2023 г. – 29.07.2023 г. работните дни са два. По делото бе обявено за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че последният пълен отработен месец е месец юни 2023 година, в който месец работните дни са 22, от което следва, че обезщетението за тези два работни дни за оставане без работа, възлиза на сумата от 95,45 лева, до която сума следва да се уважи този иск, като се отхвърли за разликата до сумата от 350,00 лева, както и за периода от 21.07.2023 г. – 26.07.2023 г.

С оглед изхода на спора, в полза на процесуалния представител на ищеца следва да се присъди адвокатско възнаграждение, на основание чл. 38, т. 2 от Закона за адвокатурата, в пълния размер от 780,00 лева, доколкото той съответства на размера на минималната работна заплата, който пък от своя страна съответства на възнаграждението по неоценяемия иск по чл. 344, т. 1 от КТ, който бе уважен за целия претендиран размер, въпреки отхвърлителния диспозитив за втория иск, предявен на основание чл. 344, т. 3 от КТ.

В случая, ответникът претендира адвокатско възнаграждение за оценяемия иск в размер на 1000,00 лева, което е определено, съгласно законоустановения установен минимум в Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, възлиза на 900,00 лева, в случая същото не е прекомерно в съответствие с законоустановения минимум, поради което

съдът намира възражението на ищеца в тази насока за неоснователно.

С оглед изхода на спора, в полза на ответника следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 89,25 лева.

Така мотивиран,

СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО И ОТМЕНЯ УВОЛНЕНИЕТО, извършено със Заповед № 346/21.07.2023 г., по иск с правно основание чл. 344, т. 1 от КТ, предявен от Р. К. Д., ЕГН *****, с адрес: адрес, срещу „Д. К. У.“ АД, ЕИК, с адрес и седалище на управление: адрес.

ОСЪЖДА по иск с правно основание чл. 344, т. 1 от КТ, „Д. К. У.“ АД, ЕИК, с адрес и седалище на управление: адрес, да заплати на Р. К. Д., ЕГН *****, с адрес: адрес, сумата от **95,45 лева** – обезщетение за оставане без работа, поради незаконното уволнение за периода 27.07.2023 г. – 29.07.2023 г., като **ОТХВЪРЛЯ** за разликата до сумата от 350,00 лева за периода 21.07.2023 г. – 26.07.2023 г.

ОСЪЖДА „Д. К. У.“ АД, ЕИК, с адрес и седалище на управление: адрес, да заплати на Адвокатско дружество „А. и К.“, с адрес и седалище на управление: гр. К., ул. „Д.“ 36А, на основание чл. 38, т. 2 от Закона за адвокатурата, сумата в размер на **780,00 лева**.

ОСЪЖДА Р. К. Д., ЕГН *****, с адрес: адрес, да заплати на „Д. К. У.“ АД, ЕИК, с адрес и седалище на управление: адрес, сумата в размер на **89,25 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчване препис от него на страните, с молба пред СГС.

Препис да се връчи на страните.

Съдебното заседание приключи в 11:47 часа.

Съдия при Софийски районен съд: _____

Секретар: _____